

Niet hoeveel, maar hoe

Voor een christen is niet belangrijk *hoeveel* hij doet, maar *hoe* hij doet. Zelfs Jezus heeft de wereld niet veranderd toen Hij op aarde leefde. Integendeel, Hij leek soms te mislukken. Belangrijk is *het plan te volbrengen* dat God met ons heeft. Niet meer, maar zeker ook niet minder.

Laten we werken op de plaats waar we zijn en vol overgave zijn wil verrichten, die ons niet alleen bindt aan het huidig ogenblik, maar aan één enkel detail van het werk dat we in de wereld moeten volbrengen.

Als we onder elkaar onenigheid hebben en we als vele losse stukjes zijn, dan hebben we de indruk dat we er maar weinig van terechtbrengen. Maar als we in eenheid leven, dan zie je dat wat de een doet in functie is van wat de anderen doen. Dan krijgt elke handeling een perspectief en een draagwijdte die ik niet zozeer universeel zou willen noemen – het universum is klein in vergelijking met de hemel – maar hemels.

Laten we daarom liefhebben in die glimlach die we geven, in dat werk dat we uitvoeren, in het besturen van die auto, in het klaarmaken van die maaltijd, het organiseren van die activiteit, in onze tranen om Christus in de broeder die lijdt, in het bespelen van dat instrument, in het schrijven van dat artikel of die brief, in het samen feestvieren om die blije gebeurtenis, in het wassen van dat kledingstuk ...

Alles, alles kan een middel worden om aan God en onze broeders onze liefde te betonen. **Alles werd aan onze handen en aan ons hart toevertrouwd**, voor de evangelisatie die we in de wereld tot stand kunnen brengen.

*Uit Chiara Lubich "Ogni momento è un dono" p16, Uitgeverij Città Nuova,
Vertaling door Leo van den Broek,*